

Heather Chavez

Geen slechte daad

Karakter Uitgevers B.V.

HOOFDSTUK 1

Als mijn kinderen bij me waren geweest, dan was het niet gebeurd. Ik zou in de MPV gebleven zijn, met de deuren op slot en de ramen dicht. Precies zoals de telefoniste van 112 tegen me had gezegd.

Maar mijn man, Sam, had griep. Hij had Audrey uren geleden al opgehaald en Leo maakte huiswerk bij een vriendje thuis, dus zat ik alleen in de MPV.

Ik reed door de duisternis met het gevoel dat ik alleen op de wereld was. Wolken die zwaar waren van de niet-gevallen regen dreven voor de halvemaan langs. Af en toe viel er een druppel uit terwijl ze dreigden hun last helemaal te laten vallen. Tijdens de spits reed er een gestage stroom auto's op de tweebaansweg met ouders die hun kinderen naar school brachten en werknemers die op weg waren naar het westelijke deel van Santa Rosa. Een paar uur na de spits was de weg bijna verlaten, wat vandaag niet alleen door het tijdstip maar ook door het weer kwam. Uiteindelijk zwichtte ik voor de regendruppels en zette de ruitwissers aan.

Een paar kilometer voordat ik thuis was, hoorde ik mijn mobiel in mijn tas overgaan. Op het display van de auto verscheen een naam: SAM. Met behulp van Bluetooth was het niet moeilijk om op te nemen, maar ik negeerde het. Na mijn dienst, die twaalf uur had geduurd en waarin ik verschillende dollarmunten uit de maag van een labrador had gehaald, was ik te uitge-

put voor een nieuwe woordenwisseling. De laatste tijd leken al onze gesprekken te beginnen met dezelfde vijf woorden: ‘Ik hou van je, maar...’

Sam liet mijn mobiel drie keer overgaan voordat hij ophing.

Mijn maag knorde in de plotselinge stilte. Het was de derde keer deze week dat ik te laat was voor het avondeten en het was pas woensdag, wat waarschijnlijk de reden was dat Sam had gebeld.

Ik hou van je, maar je patiënten zien je vaker dan de kinderen en ik.

Dat was een populair verwijt.

Ik opende het blikje energiedrank dat al dagen in de bekerhouder zat, nam een slok en vertrok mijn gezicht. Hoe kon Leo dat spul drinken? Ik was er vrij zeker van dat een blikje kattenurine beter zou smaken. Toch dronk ik het halfleeg. Cafeïne was cafeïne.

Aan de noordkant van de weg zag ik het oude ziekenhuis tussen de eiken en groenblijvende bomen. Paulin Creek grensde aan de zuidkant van de campus, met daarachter open landschap en een waterreservoir. Omdat het al jaren leegstond, had niemand een reden om daar te zijn. Toch dacht ik een beweging tussen de gebouwen te zien. Ik voelde een koude rilling langs mijn rug gaan, maar schreef dat toe aan de cafeïne.

Ineens zag ik iets de weg oversteken.

Ik schrok. Was het een hert? Nee, het rende op twee benen. Het was een persoon.

Toen ik de energiedrank weer in de bekerhouder wilde zetten, trilde mijn hand, waardoor het blikje de rand van het bedieningspaneel raakte. Het viel op de passagiersstoel en de inhoud stroomde rond mijn tas.

De serie scheldwoorden die volgden zouden mijn tienerzoon huisarrest bezorgd hebben.

Ik reed de berm in, zette de auto in de parkeerstand en trok mijn vest uit om de vloestof op te deppen. Terwijl ik een vochtig doekje uit het dashboardkastje gebruikte om mijn kleverige vingers schoon te maken, zag ik een beweging bij de ingang van het ziekenhuis.

Ik spande me in om te zien wat het was. Een straal maanlicht verzachtte de nacht, de koplampen van mijn MPV verlichtten de takken en het pad dat daarachter liep.

Het is waarschijnlijk een jogger.

In de regen.

Zonder reflecterende kleding in het donker.

Het primitieve deel van mijn hersenen lachte me uit.

Regendruppels tikten op de voorruit. Ik deed het grote licht aan en zag nu een tweede gestalte naast de eerste. Ze hadden het formaat van het paartje op een bruidstaart.

Ik schakelde en begon langzaam te rijden terwijl ik probeerde te begrijpen wat ik zag. Omdat het de avond voor Halloween was, dacht ik eerst dat het een stel tieners kon zijn. Was er een betere plek om een grap uit te halen dan een verlaten ziekenhuis op een half beboste heuvel? Toen ik dichterbij kwam, verscherpte mijn focus echter. Een man en een vrouw stonden in het felle licht van mijn koplampen. Ze hadden ruzie. Nee, ze vochten. Sam en ik maakten ruzie, maar dit was anders. Dit waren gebalde vuisten, duwen, woede, en daarom had de donkerharige vrouw in de yogabroek geen schijn van kans.

De vrouw kromde haar rug, liet haar kin zakken en verborg zich achter haar gekruiste armen. Ze maakte zich kleiner terwijl de man, die kaal en ruim dertig centimeter langer was, het tegenovergestelde deed.

Ik stopte de auto, maar liet de motor draaien en belde met trillende vingers 112. De vrouw keek in mijn richting, maar de

man in de spijkerbroek en het witte T-shirt draaide zich niet om. Ik bevond me op een afstand van minder dan zes meter en hij trok zich er niets van aan.

‘Zegt u het maar,’ zei de telefoniste.

Ik schrok van de stem en was even niet in staat om antwoord te geven. Ik trilde en controleerde nog een keer of de portieren op slot waren, waarna ik mijn locatie opgaf en het stel beschreef.

‘Ze vechten,’ zei ik.

‘Is hij gewapend?’

‘Ik denk het niet.’

‘Wat doet hij nu?’

Voordat ik antwoord kon geven tilde de man de vrouw op en gooide haar in de richting van de beek die onder aan de heuvel stroomde. Het kostte hem niet meer moeite dan een siamees die een hagedis opgooit. Heel even hing de vrouw bewegingloos in het licht van mijn koplampen.

Daarna viel ze en verdween ze achter de struiken aan de rand van het pad.

Plotseling drukte er een gewicht op mijn borstkas. De stem van de telefoniste, die daarnet nog zo duidelijk was geweest, klonk ver weg en vervormd. Mijn ademhaling stokte en mijn zicht verduisterde aan de randen. Ik werd overvallen door de drang om me te verstoppen. Ik wilde wegkruipen in de zich opdringende leegte en verdwijnen. Het voelde als een herinnering, hoewel dat niet mogelijk was. Ik had niet zulke herinneringen. Plotseling voelde ik me net zo kwetsbaar in mijn afgesloten auto als de vrouw op het pad.

Had ik een beroerte? Een paniekaanval? Mijn mond was droog, mijn tong een nutteloze lap vlees. Ik wist niet zeker of de telefoniste me wel verstond.

Wat gebeurt er in vredesnaam, dacht ik.

De man haalde iets uit zijn zak. Een mobiel? Iets anders? Het

volgende moment was hij verdwenen, misschien achter de rand van het pad.

Dat was voldoende om me te bevrijden van wat me sprakeeloos had gemaakt.

‘Hij heeft iets,’ zei ik.

‘Wat doet hij?’ De stem van de telefoniste bleef neutraal, maar ik was doodsbang.

‘Ik weet het niet. Ze zijn er niet.’

‘Zijn ze verdwenen?’

‘Nee, ik kan ze alleen niet zien.’

Mijn hand ging naar de deurkruk, hoewel ik niet van plan was om uit de auto te stappen.

Het was alsof de telefoniste het gebaar voelde. ‘Blijf in de auto,’ beval ze.

Ik balde mijn vuist rond de deurkruk en voordat de telefoniste meer vragen kon stellen, stopte ik mijn mobiel in mijn zak en opende het portier.

Ik weet niet helemaal zeker waarom ik uitstapte. Misschien was het vanwege het donkerharige meisje dat net als ik de microbiologiecolleges volgde tijdens het afronden van mijn bachelor. Ik schaam me te moeten bekennen dat ik me haar naam niet kan herinneren. Zijn naam herinner ik me echter wel: Dirk. Sommige mannen hadden bewondering voor Dirk en, als ik eerlijk ben, sommige vrouwen ook. Vrouwen die dachten dat woedeaanvallen uit jaloezie, en de blauwe plekken die ze veroorzaakten, romantisch waren.

Tijdens een feest buiten de campus ter ere van de tweede plaats die een of ander sportteam had behaald, had Dirk het meisje van wie ik me de naam niet meer kan herinneren wel een uur lang uitgescholden. Hij was haar vriend niet, maar wilde haar, en tot die avond had zij misschien hetzelfde gewild.

Daarna begon hij aan haar te zitten en haar te duwen. Toen hij haar uiteindelijk sloeg, was er maar één jongen die zijn arm vastpakte. Maar ook die jongen had Dirk niet tegengehouden toen hij het meisje naar buiten volgde.

Minuten later viel ze over de balkonreling. Ze brak haar arm en een stel ribben en zou haar schedel verbrijzeld hebben als de heg haar val niet had gebroken voordat ze het beton raakte. Niemand had echter gezien dat Dirk haar had geduwd.

Misschien kwam het door dat meisje dat ik nu uit de auto stapte, of misschien was het gewoon de woede die er altijd voor zorgde dat ik stomme dingen deed.

Mijn hart bonkte. Ongeveer vijf meter verderop, halverwege de rand van het pad en het stromende water, stond de man met een stiletto in zijn gebalde vuist over de vrouw heen gebogen. Een mes. Hij had een mes.

Behalve 112 bellen had ik geen idee hoe ik kon helpen. Ik had bijna twintig jaar geleden voor het laatst gevochten en zelfs toen was ik niet zo stom geweest om het op te nemen tegen jongens die twee keer zo groot waren als ik.

Terwijl de man zijn woede de vrije loop liet, koos zijn slachtoffer ervoor om zich te verdedigen zoals prooien vaak doen: ze bleef slap en bewegingloos op de grond liggen. Ik zag dat er bloed uit haar neus stroomde.

Ik slikte en schreeuwde tegen hem dat hij moest stoppen, terwijl de woede die me altijd stomme dingen liet doen door me heen stroomde.

Als de man zich bedreigd voelde door mijn plotselinge verschijnen, of zich er zelfs maar bewust van was, liet hij dat niet merken. Hij pakte het sweatshirt van de vrouw vast en trok haar naar zich toe, zo dichtbij dat haar borstkas tegen die van hem stootte en het mes gevaarlijk dicht bij haar wang kwam.

Ik was nog steeds dichterbij mijn auto dan bij het stel, maar

nam het risico om een stap naar voren te doen. ‘De politie is onderweg!’ Ik probeerde dreigend te klinken, maar de trilling in mijn stem ondermijnde dat.

De man staarde naar me, door me heen, terwijl de regen in een gladde streep van zijn hoofdhuid naar de stoppels op zijn kin liep. Zijn spieren schokten van woede en er lag een wazige leegte in zijn ogen. Op dat moment was de man tegenover me nauwelijks menselijk. Hij was een dier, zijn lichaam gespannen, zijn ademhaling gejaagd.

‘Verdwij,’ zei hij.

‘Ik denk het niet,’ zei ik, terwijl de gedachten aan Audrey en Leo door mijn hoofd flitsten. Hoewel ik niet dichterbij kwam, kon ik haar niet bij hem achterlaten. Ik legde mijn hand op mijn broekzak en voelde mijn mobiel.

De man richtte zijn aandacht weer op zijn slachtoffer. ‘Van wie hou je?’ vroeg hij. Hoewel hij naar de vrouw keek, dacht ik door de manier waarop hij zijn stem verhief dat de vraag voor mij was bedoeld. Ik schrok ervan, niet alleen van de woorden die in deze situatie volkomen misplaatst waren, maar ook van de stem zelf, waaraan de emotie waardoor zijn gezicht vertrok ontbrak.

De man liet zijn slachtoffer op de grond vallen en zette een van zijn modderige laarzen boven op haar. Vervolgens draaide hij zijn hoofd om en staarde naar me. ‘Je leven is kapot. Je weet het alleen nog niet.’ Hij accentueerde zijn woorden met een trap tegen het lichaam van de vrouw. Daarna ging hij op zijn hurken zitten en hield het mes zo dat het naar zijn languit liggende slachtoffer wees.

Ik probeerde me te herinneren wat ik wist over het omgaan met agressieve dieren. Als een hond aanviel, en niets anders hielp, dan moest je hem tegen zijn keel, neus en achterhoofd slaan en schoppen. Een wapen zoeken. Botten breken. Ik wist

dat als het zover zou komen, ik degene zou zijn met de gebroken botten en waarschijnlijk een paar messteken. Ik pakte een steen, voelde het gewicht ervan en gooide hem, maar in mijn poging om de vrouw meer verwondingen te besparen, landde de steen een meter voor mijn doel en werd opgeslokt door de laag natte bladeren.

Ik gleeed een halve meter verder naar beneden – nog steeds op een veilige afstand – en pakte een andere steen.

‘Niet doen,’ zei ik.

Hij lachte erom terwijl zijn volledige aandacht op de vrouw gericht bleef.

Ik gooide de tweede steen en raakte zijn wang. Hij wreef één keer met de achterkant van zijn hand over de plek, maar bleef op zijn prooi geconcentreerd. Zijn schouders spanden. De vrouw begon met hernieuwde kracht te worstelen. Ze beseftte blijkbaar dat de emotionele band die er ooit tussen hen had bestaan haar niet zou redden. Zijn woede zou niet overwaaien. Hij was van plan het mes te gebruiken.

Tot dat moment waren al mijn handelingen bewust geweest: ik had ervoor gekozen om te stoppen, 112 te bellen, uit de auto te stappen en de stenen te gooien, maar toen de man het mes hief keerde de onverklaarbare angst die me in de auto had overvallen terug waardoor mijn longen uitzetten en mijn ademhaling in hete, snelle stoten naar buiten kwam. In mijn angst zag ik iets wat er niet was, een andere vrouw, een andere tijd, ingebeeld maar net zo echt als de regen en de modder en het bloed dat in mijn oren ruiste.

Ik was niet van plan om verder tussenbeide te komen – niet met de gezichten van mijn kinderen in mijn gedachten verankerd – maar ik struikelde en gleeed naar beneden voordat mijn bewustzijn de urgentie van de dreiging registreerde. Ik was net zo verbaasd als de man toen ik met een combinatie van onhan-

digheid en geluk tegen hem aan struikelde en het mes, dat was bedoeld voor het lichaam van de brunette, in plaats daarvan mijn arm raakte. Het was niet meer dan een schram, maar ik gaf een gil, een geluid dat ik heel vaak van dieren had gehoord maar dat nog nooit uit mijn eigen keel was gekomen. Hij raakte de grip op het mes kwijt, dat in het water viel.

Ik viel achterwaarts op de drassige beekoever. Mijn beeld werd net zo glad als de natte stenen en mijn hart bonkte in mijn borstkas terwijl de vrouw roerloos naast me lag en het gezicht van de man verwrongen was van ziekelijke vastberadenheid.

Plotseling hurkte hij naast me en pakte mijn gezicht tussen zijn handen. Zijn wenkbrauwen raakten elkaar terwijl hij me bestudeerde. Ik twijfelde er niet aan dat hij mijn nek met één draai kon breken. ‘Waarom doe je dit verdomme?’ vroeg hij. ‘Wie ben je?’

Hij was zo dichtbij en zijn stem donderde zo dat mijn oren vibreerden. Op dat moment zag ik de vlek op zijn T-shirt, wat bloed zou kunnen zijn.

Ik was van plan hem te vertellen dat het mijn bedoeling niet was geweest om me ermee te bemoeien, dat het een stom ongeluk was, maar de woorden wilden niet komen. Hij pakte een handvol van mijn rode, lange haar, draaide het rond zijn vingers en gaf er een ruk aan zodat mijn gezicht nog dichterbij kwam.

Op dat moment hoorde ik godzijdank sirenes.

Hij bestudeerde mijn gezicht en ik dat van hem. Hij had een brede neus met een bult op de neusbrug, zijn linkeroor was gerimpeld en naar binnen gevouwen en hij had een wit touwachtig littekenweefsel op zijn kaak waardoor daar geen baardgroei mogelijk was. Het was een man die ervan hield om te vechten en niet alleen met vrouwen die half zo lang waren als hij.

Hij leek zich er niet druk om te maken dat ik hem zou kunnen identificeren en tegen hem getuigen.

‘Laat haar doodgaan, dan laat ik jou leven,’ zei hij.

Hij duwde met zijn schoenpunt tegen de vrouw. ‘Dat is waarschijnlijk geen moeilijke keus. Ze is toch al bijna dood.’

Voordat ik begreep wat hij bedoelde, rende hij de heuvel op naar de weg waar ik mijn MPV, heel behulpzaam, met de sleutel in het slot had achtergelaten.

Hij zou als eerste bij mijn auto, mijn papieren en mijn tas zijn. Hij zou mijn naam, mijn adres en de namen van mijn man en kinderen weten.